

Verhale deur Oscar Wilde

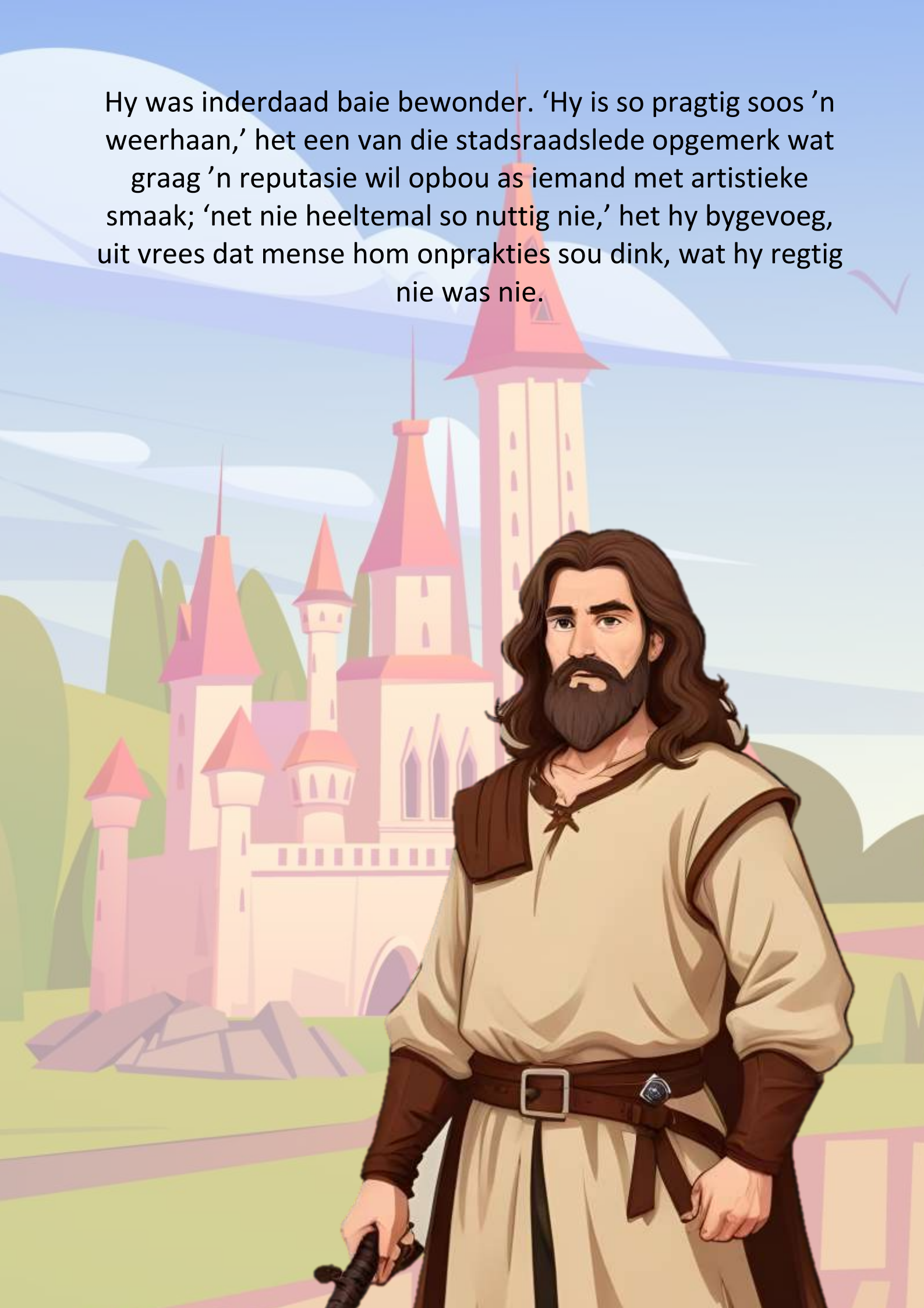
Die Gelukkige Prins

Hoog bo die stad, op 'n hoë kolom, het die standbeeld van die Gelukkige Prins gestaan. Hy was oral verguld met dun blare van fyn goud, vir oë het hy twee helder saffiere gehad, en 'n groot rooi robyn het op sy swaardgevest geglinster.

Hy was inderdaad baie bewonder. 'Hy is so pragtig soos 'n weerhaan,' het een van die stadsraadslede opgemerk wat graag 'n reputasie wil opbou as iemand met artistieke smaak; 'net nie heeltemal so nuttig nie,' het hy bygevoeg, uit vrees dat mense hom onprakties sou dink, wat hy regtig nie was nie.

‘Hoekom kan jy nie soos die Gelukkige Prins wees nie?’
het ’n verstandige ma haar klein seun gevra wat gehuil het
vir die maan. ‘Die Gelukkige Prins droom nooit daaraan om
oor enigiets te huil nie.’

“Ek is bly daar is iemand in die wêreld wat heeltemal gelukkig is,” het ’n teleurgestelde man gemompel terwyl hy na die wonderlike standbeeld gestaar het.

‘Hy lyk net soos ’n engel,’ het die Liefdadigheidskinders gesê toe hulle uit die katedraal kom in hul helder skarlakenrooi mantels en hul skoon wit voorskote.

‘Hoe weet julle?’ het die Wiskunde meester gesê, ‘julle het nog nooit een gesien nie.’

'Ag! Maar ons het, in ons drome,' het die kinders
geantwoord, en die Wiskunde meester het gefrons en baie
streng gelyk, want hy het nie goedgekeur dat kinders droom
nie.

Een nag het daar 'n klein Swaeltjie oor die stad gevlieg. Sy vriende het ses weke tevore na Egipte vertrek, maar hy het agtergebly, want hy was verlief op die mooiste Riet. Hy het haar vroeg in die lente ontmoet toe hy langs die rivier gevlieg het agter 'n groot geel mot aan, en hy was so aangetrokke tot haar slanke middellyf dat hy gestop het om met haar te praat.

‘Sal ek jou liefhê?’ het die Swaeltjie gevra, wat daarvan gehou het om dadelik tot die punt te kom, en die Riet het hom 'n diep buiging gegee. Toe het hy om en om haar gevlieg, sy vlerke aan die water geraak en silwer kringe gemaak. Dit was sy hofmakery, en dit het die hele somer geduur.

‘Dit is ’n belaglike aanhangsel,’ het die ander Swaeltjies getjilp; ‘sy het geen geld nie, en te veel verhoudings; en inderdaad, die rivier was vol Riete. Toe die herfs kom, het hulle almal weggevlieg.

Nadat hulle weg was, het hy eensaam gevoel en begin moeg raak vir sy geliefde. ‘Sy het geen gesprekvoering nie,’ het hy gesê, ‘en ek is bang sy is ’n koket, want sy flankeer altyd met die wind.’

En inderdaad, wanneer die wind gewaai het, het die Riet die grasiëuse buiginkies gemaak. 'Ek erken sy is huislik,' het hy voortgegaan, 'maar ek is lief vir reis, en my vrou moet gevolglik ook lief wees vir reis.'

'Sal jy saam met my wegkom?' het hy uiteindelik vir haar gevra, maar die Riet het haar kop geskud, sy was te geheg aan haar tuiste.

'Jy het met my gespot,' het hy uitgeroep. 'Ek is op pad na die Piramides. Vaarwel!' en hy het weggevlieg.

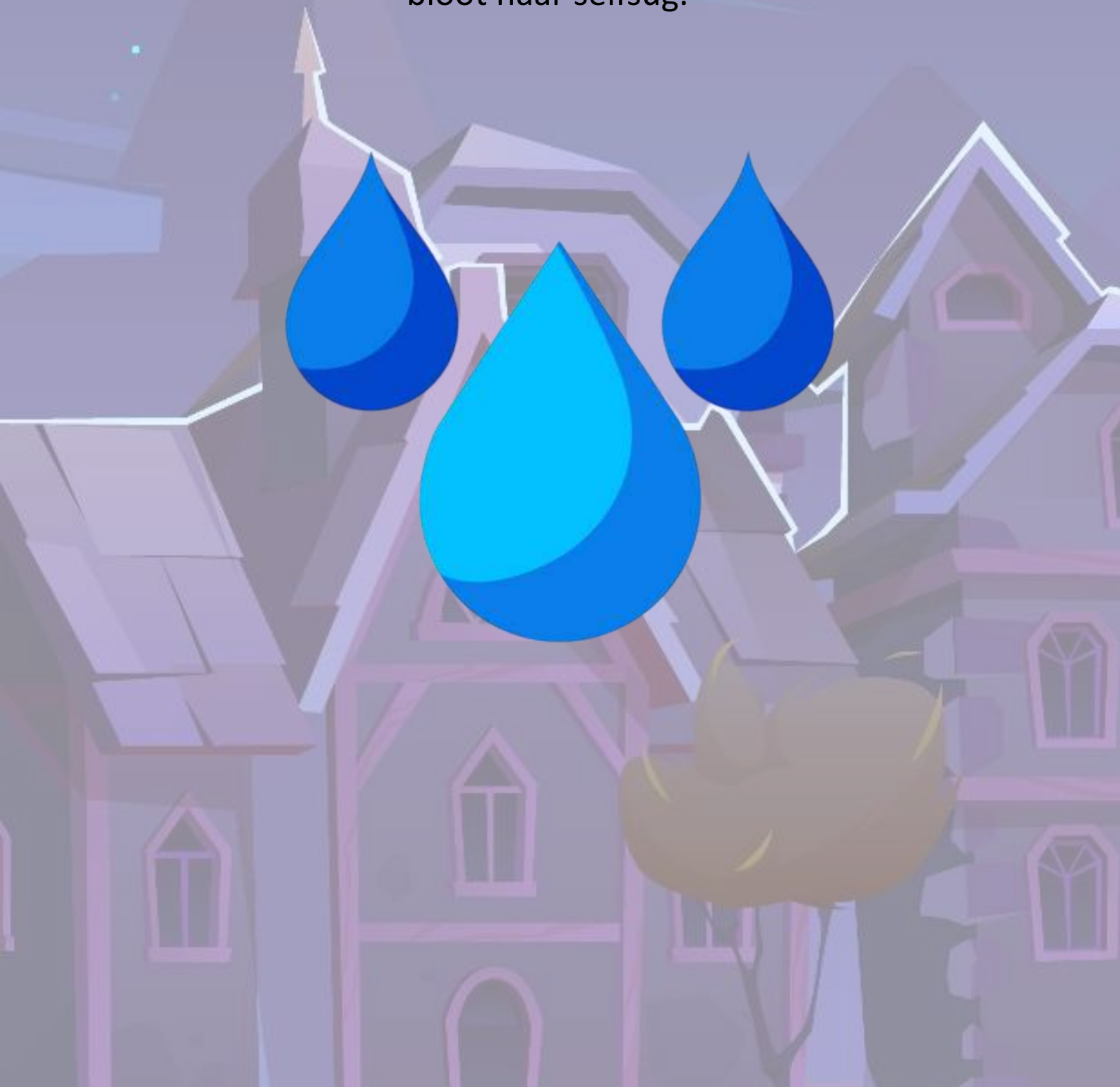
Hy het die hele dag gevlieg, en teen die aand het hy by die stad aangekom. 'Waar sal ek bly?' het hy gesê, 'ek hoop die stad het voorbereidings getref.'

Toe sien hy die standbeeld op die hoë kolom.

'Ek sal daar bly,' het hy uitgeroep. 'Dis 'n uitstekende plek, met volop vars lug.' So het hy net tussen die voete van die Gelukkige Prins gaan sit.

‘Ek het ’n goue slaapkamer,’ het hy sag vir homself gesê terwyl hy rondgekyk het, en hy het homself reggemaak om te gaan slaap. Maar net toe hy sy kop onder sy vlerk insteek, val daar ’n groot druppel water op hom. ‘Wat ’n vreemde ding!’ het hy uitgeroep. ‘Daar is nie ’n enkele wolk in die lug nie, die sterre is heeltemal helder en blink, en tog reën dit. Die klimaat in die noorde van Europa is regtig verskriklik. Die Riet het van die reën gehou, maar dit was bloot haar selfsug.’

Toe val daar nog 'n druppel.

'Wat is die nut van 'n standbeeld as dit nie die reën kan afhou nie?' het hy gesê. 'Ek moet 'n goeie skoorsteen vind,' en hy het besluit om weg te vlieg.

Maar voordat hy sy vlerke kon oopmaak, het 'n derde druppel geval, en hy het opgekyk, en gesien – Ah! Wat het hy gesien?

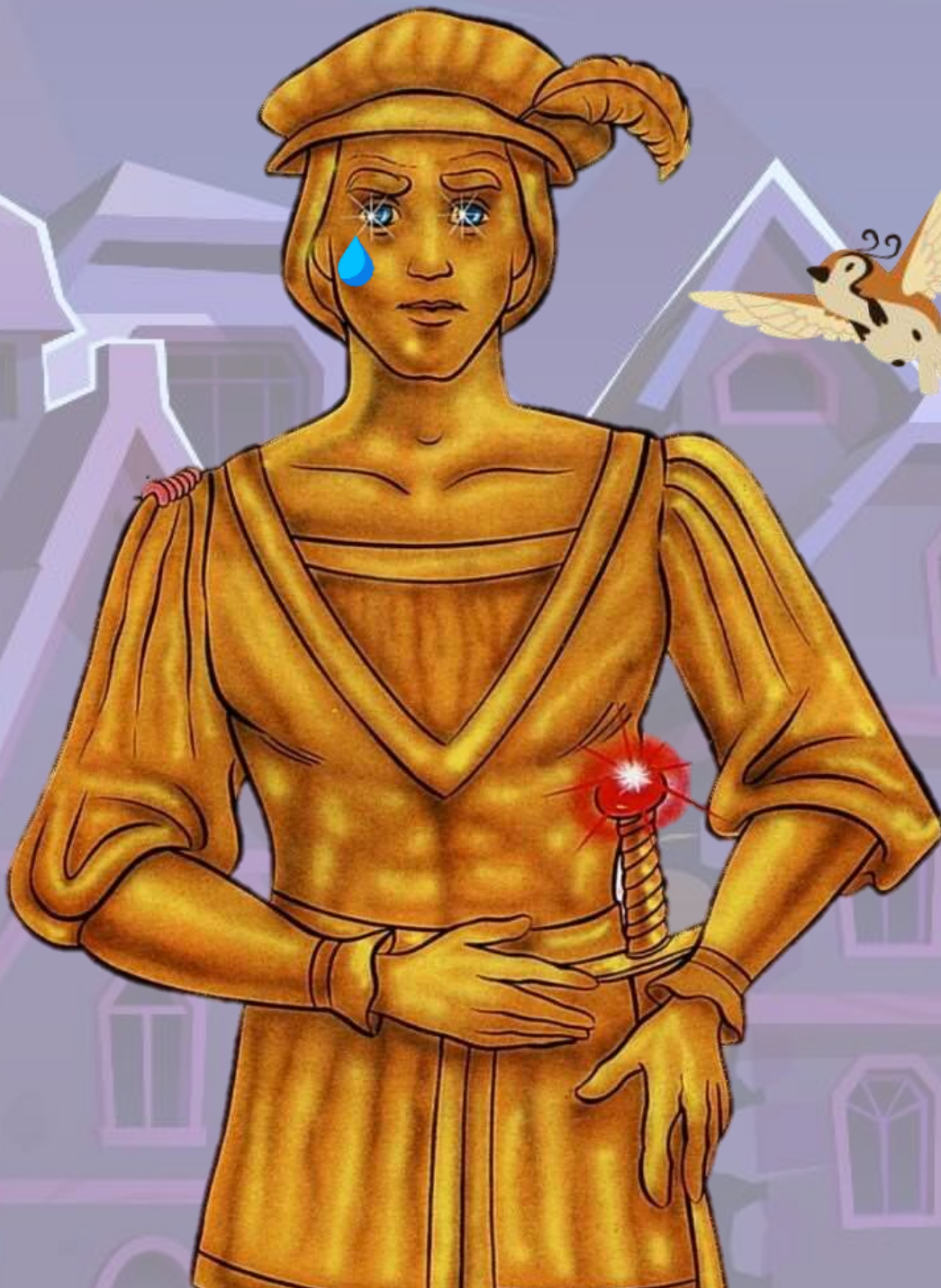
Die oë van die Gelukkige Prins was vol trane, en trane het oor sy goue wange geloop. Sy gesig was so pragtig in die maanskyn dat die klein Swaeltjie gevul was met jammerte.

‘Wie is jy?’ het hy gevra.

‘Ek is die Gelukkige Prins.’

‘Hoekom huil jy dan?’ het die Swaeltjie gevra; ‘jy het my heeltewel deurweek.’

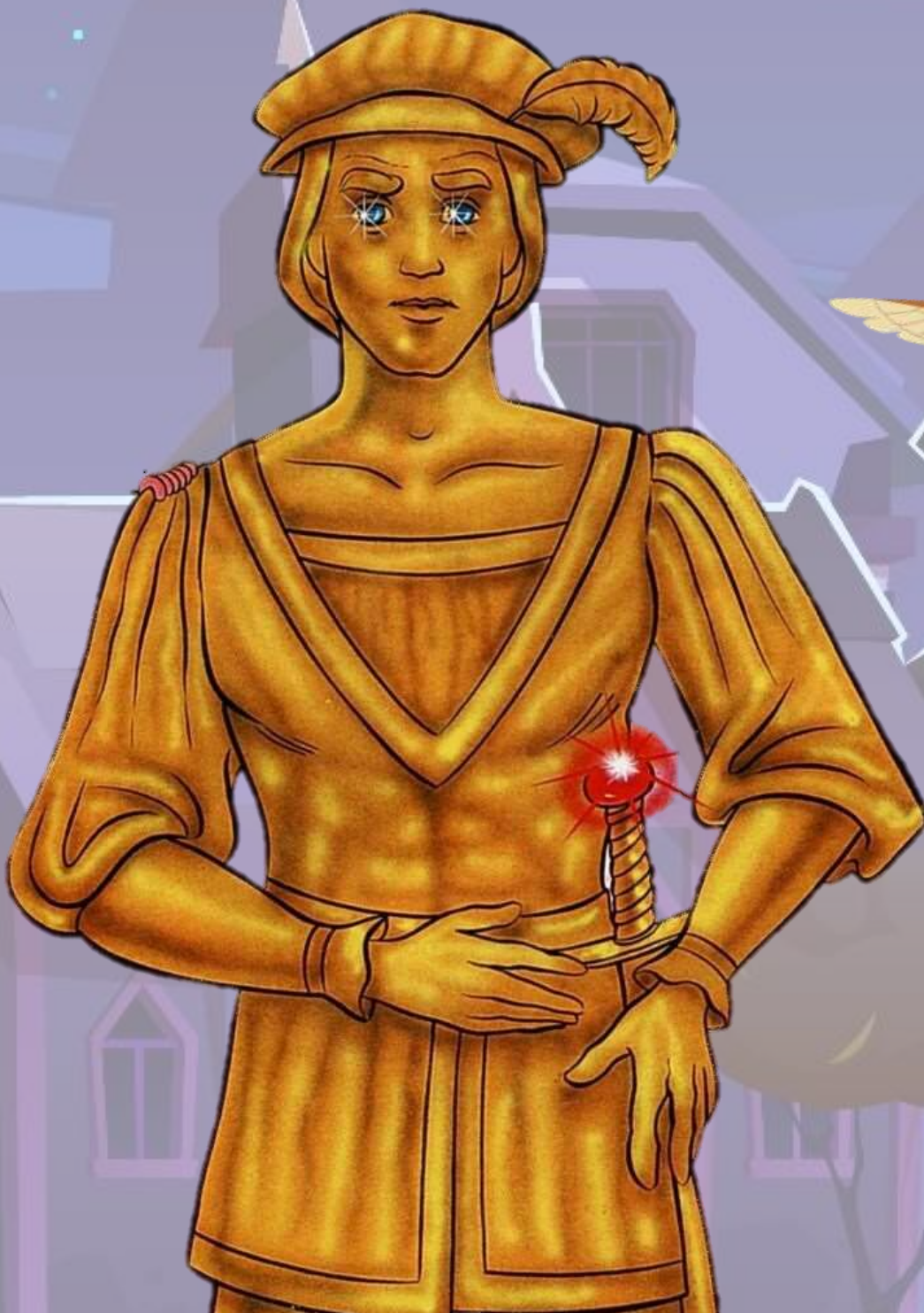
‘Toe ek nog gelewe het en ’n menslike hart gehad het,’ het die standbeeld geantwoord, ‘ek het nie geweet wat trane is nie, want ek het in die Paleis van Sans-Souci gelewe, waar hartseer nie toegelaat word nie. Bedags het ek saam met my maats in die tuin gespeel, en saans het ek die dans in die Groot Saal gelei.’

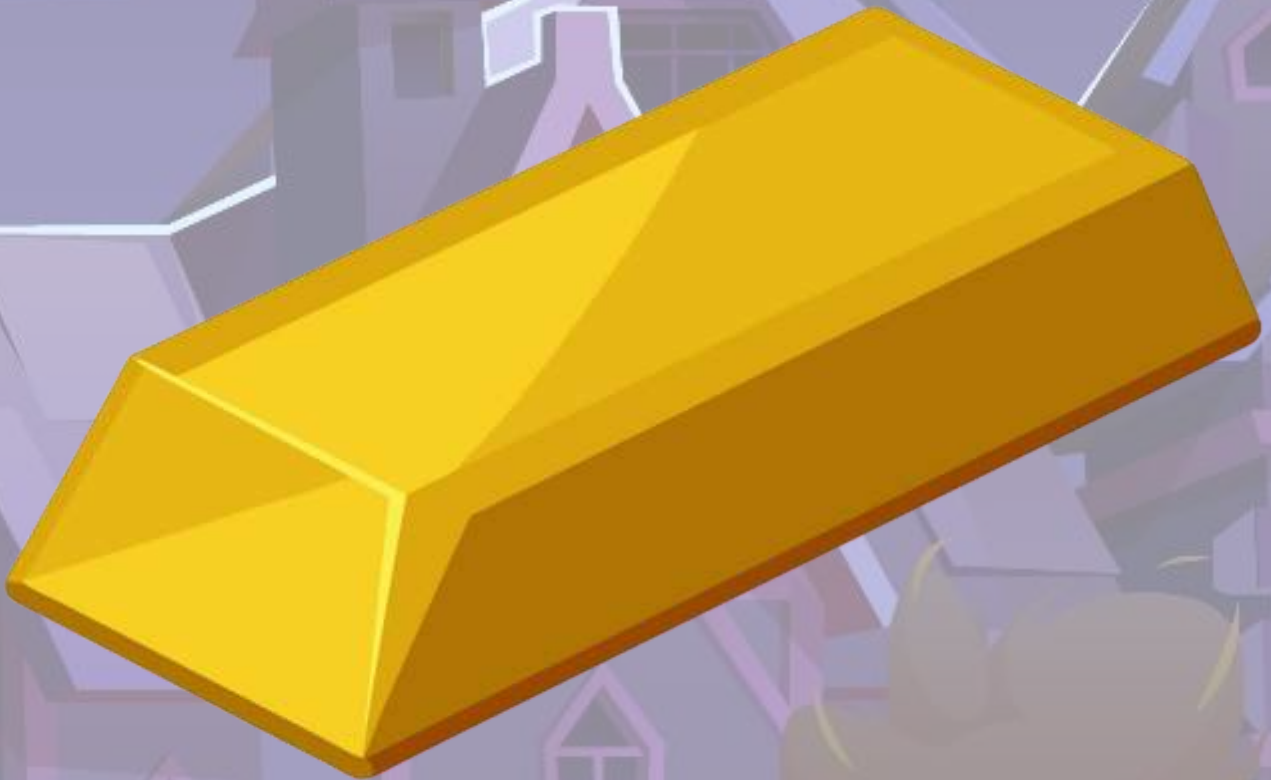
Om die tuin het 'n baie hoë muur gestrek, maar ek het nooit omgee om te vra wat anderkant dit lê nie, want alles om my was so pragtig. My hofdiensmaats het my die Gelukkige Prins genoem, en inderdaad was ek gelukkig, as plesier werklik geluk is.

So het ek gelewe en so het ek gesterf. En nou dat ek dood is, het hulle my hier so hoog opgesit dat ek al die lelikheid en ellende van my stad kan sien, en al is my hart van lood gemaak, kan ek nie anders as om te huil nie.'

‘Wat!’ is hy nie soliede goud nie?’ het die Swaeltjie vir homself gesê. Hy was te beleefd om enige persoonlike opmerkings hardop te maak.

“Ver weg,” het die standbeeld voortgegaan in ’n sagte musikale stem, “ver weg in ’n klein straatjie is daar ’n arm huis. Een van die vensters is oop, en deur dit kan ek ’n vrou sien wat by ’n tafel sit. Haar gesig is maer en verslete, en sy het growwe, rooi hande, vol stekies van die naald, want sy is ’n naaldwerkster. Sy borduur passiebloeisels op ’n satynrok vir die mooiste van die Koningin se hofdames om by die volgende hofbal te dra.”

In 'n bed in die hoek van die kamer lê haar seuntjie siek. Hy het koors en vra vir lemoene. Sy ma het niks om vir hom te gee nie, behalwe rivierwater, en daarom huil hy.

Swaeltjie, Swaeltjie, kleine Swaeltjie, sal jy nie vir haar die robyn uit my swaardgevest gee nie? My voete is aan hierdie voetstuk vasgeheg, en ek kan nie beweeg nie.'

‘Ek word in Egipte verwag,’ het die Swaeltjie gesê. ‘My vriende vlieg op en af langs die Nyl en praat met die groot lotusblomme. Binnekort sal hulle in die graf van die groot Koning gaan slaap. Die Koning self is daar in sy geverfde kis. Hy is toegedraai in geel linne en gebalsem met speserye. Om sy nek is ’n ketting van vaalgroen jade, en sy hande lyk soos verdroogde blare.’

‘Swaeltjie, Swaeltjie, kleine Swaeltjie,’ het die Prins gesê,
‘sal jy nie vir een nag by my bly en my boodskapper wees
nie? Die seuntjie is so dors, en die ma so hartseer.’

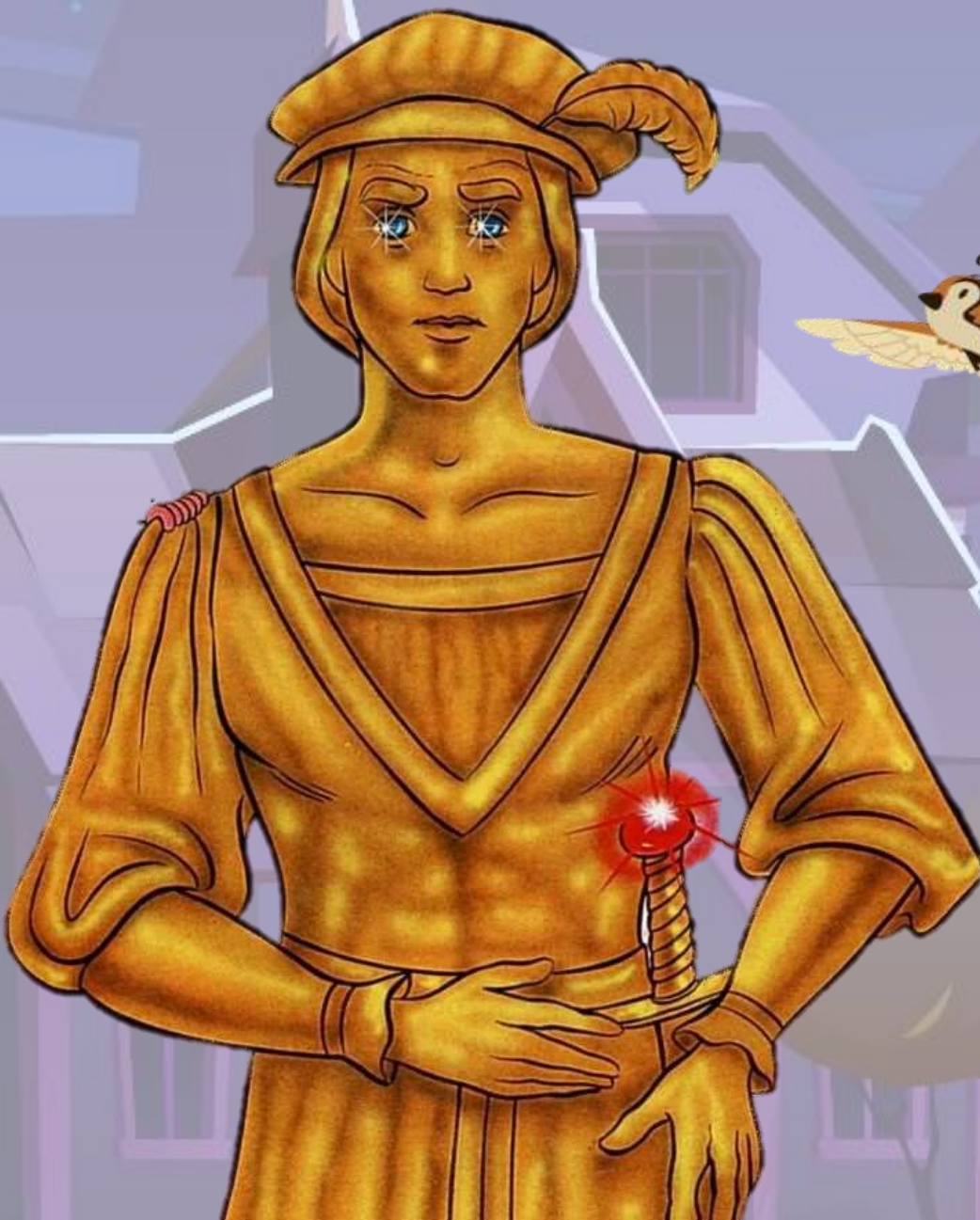
‘Ek dink nie ek hou van seuns nie,’ het die Swaeltjie geantwoord. ‘Verlede somer, toe ek by die rivier gebly het, was daar twee ongeskikte seuns, die meulenaars seuns, wat altyd klippe na my gegooi het. Hulle het my natuurlik nooit raakgegooi nie; ons swaeltjies vlieg veel te goed daarvoor, en boonop kom ek uit ’n familie wat beroemd is vir ons ratsheid, maar tog was dit ’n teken van minagting.’

Maar die Gelukkige Prins het so hartseer gelyk dat die klein Swaeltjie jammer gevoel het. ‘Dit is baie koud hier,’ het hy gesê. ‘Maar ek sal vir een nag by jou bly en jou boodskapper wees.’

‘Dankie, klein Swaeltjie,’ het die Prins gesê.

Toe het die Swaeltjie die groot robyn uit die Prins se swaard gehaal en daarmee in sy bek oor die dakke van die stad weggevlieg.

Hy het by die katedraal toring verbygevlieg, waar die wit marmer engele uitgekerf was. Hy het by die paleis verbygegaan en die geluid van dans gehoor. 'n Pragtige meisie het saam met haar minnaar op die balkon uitgekrom. 'Hoe wonderlik is die sterre,' het hy vir haar gesê, 'en hoe wonderlik is die krag van liefde!'

'Ek hoop my rok sal betyds reg wees vir die staatsbal,' het sy geantwoord. 'Ek het opdrag gegee dat passiebloeisels daarop geborduur moet word, maar die naaldwerksters is so lui.'

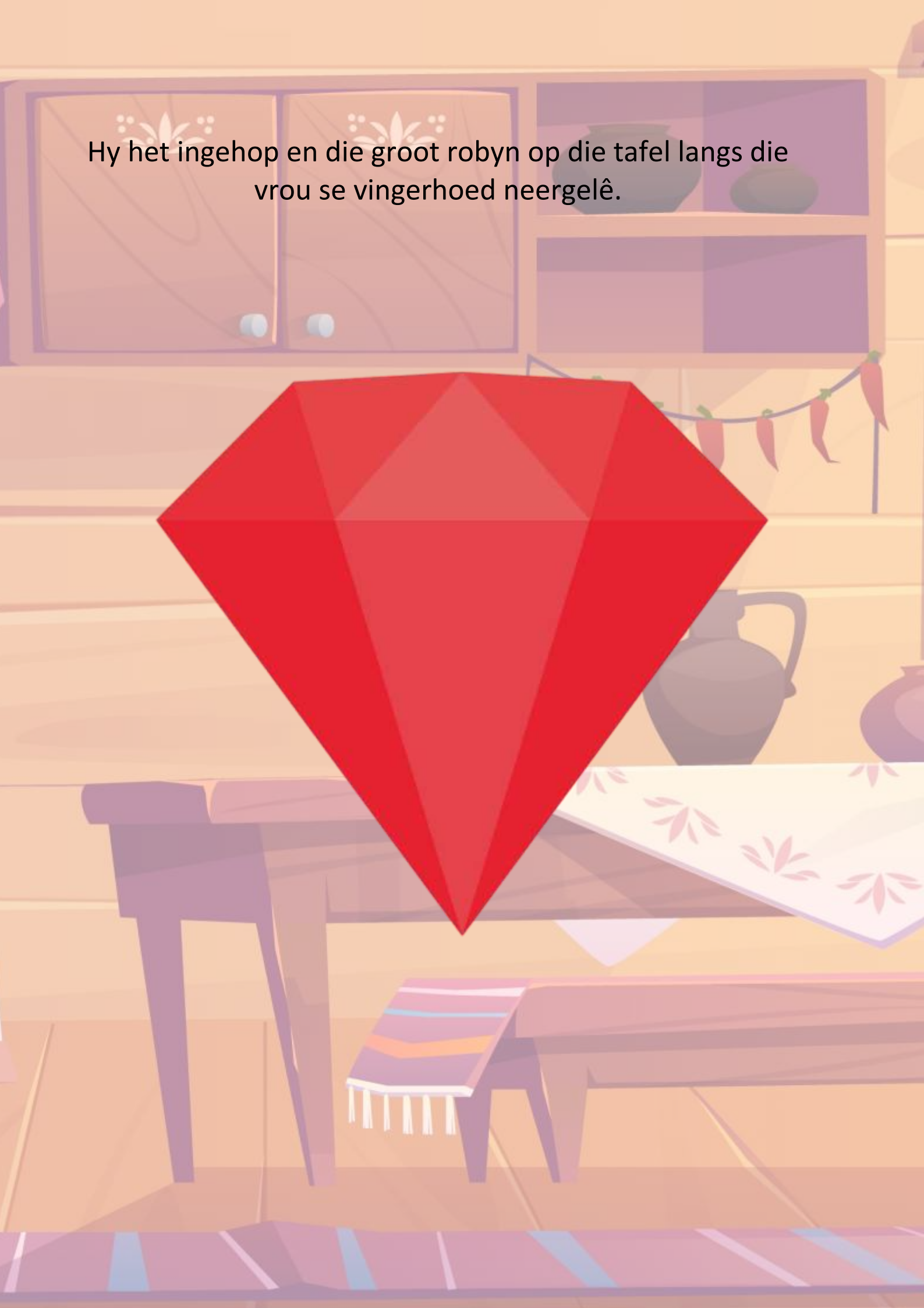
Hy het oor die rivier gevlieg en die lanterns aan die maste van die skepe sien hang. Hy het oor die Ghetto gevlieg en die ou Jode gesien wat met mekaar onderhandel en geld op koper skale weeg. Uiteindelik het hy by die arm huis gekom en na binne gekyk.

Die seuntjie het koorsig op sy bed rond beweeg, en die ma
het aan die slaap geraak, sy was so moeg.

Hy het ingehop en die groot robyn op die tafel langs die vrou se vingerhoed neergelê.

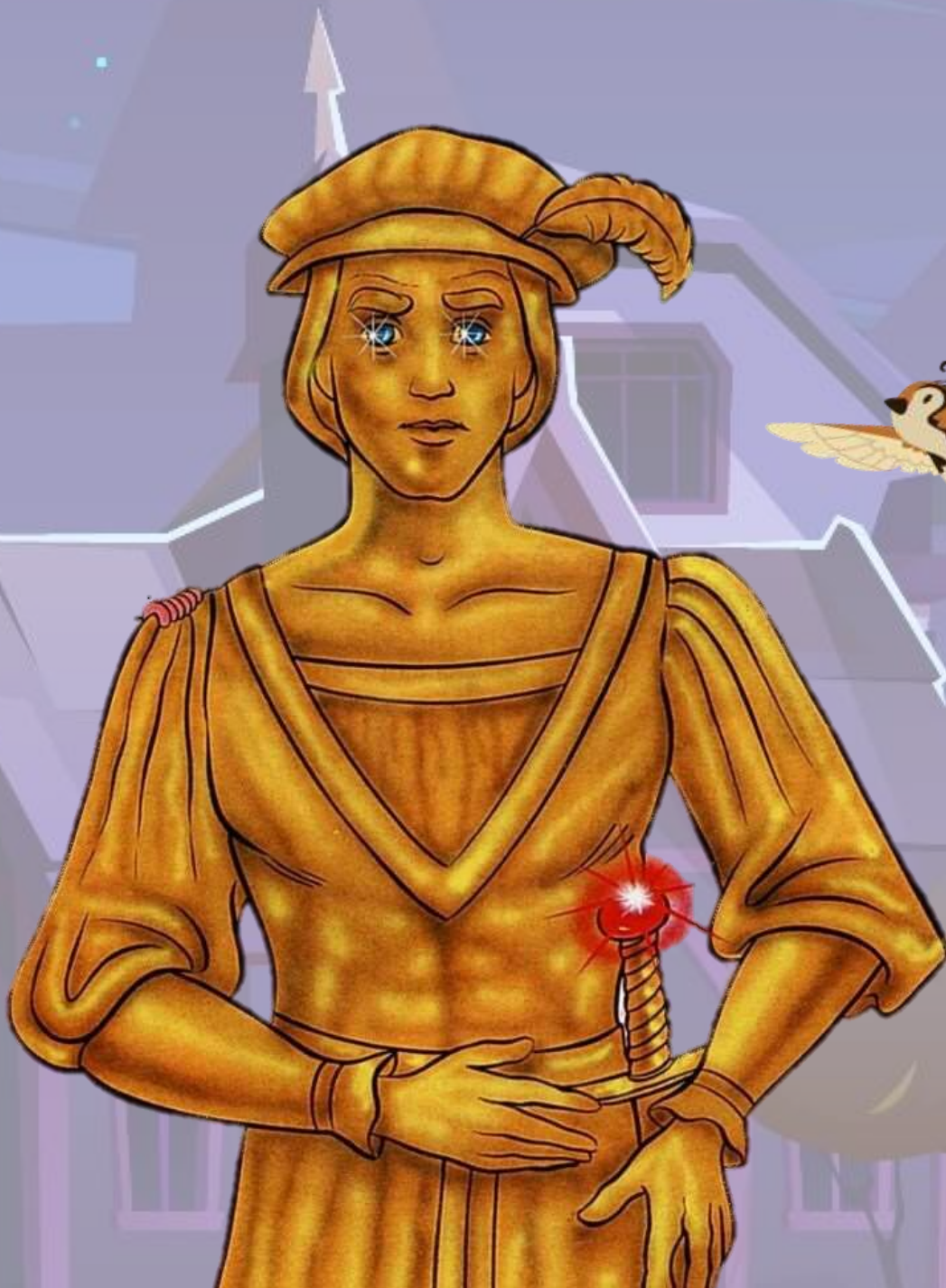

Toe vlieg hy saggies om die bed en waai die seun se voorkop met sy vlerke. 'Hoe koel voel ek nie,' sê die seun, 'ek word seker beter,' en hy het in 'n heerlike sluimer weggesak.

Toe het die Swaeltjie teruggevlieg na die Gelukkige Prins en hom vertel wat hy gedoen het. 'Dit is vreemd,' het hy opgemerk, 'maar ek voel nou heeltemal warm, alhoewel dit so koud is.'

'Dit is omdat jy 'n goeie daad gedoen het,' het die Prins gesê. En die klein Swaeltjie het begin dink, en toe het hy aan die slaap geraak. Dinkwerk het hom altyd slaperig gemaak.

Toe die dag breek, het hy na die rivier gevlieg en 'n bad geneem. 'Wat 'n merkwaardige verskynsel,' het die professor in ornitologie gesê terwyl hy oor die brug gestap het. "n Swaeltjie in die winter!' En hy het 'n lang brief daarvoor aan die plaaslike koerant geskryf. Almal het dit aangehaal, want dit was vol soveel woorde dat hulle dit nie kon verstaan nie.

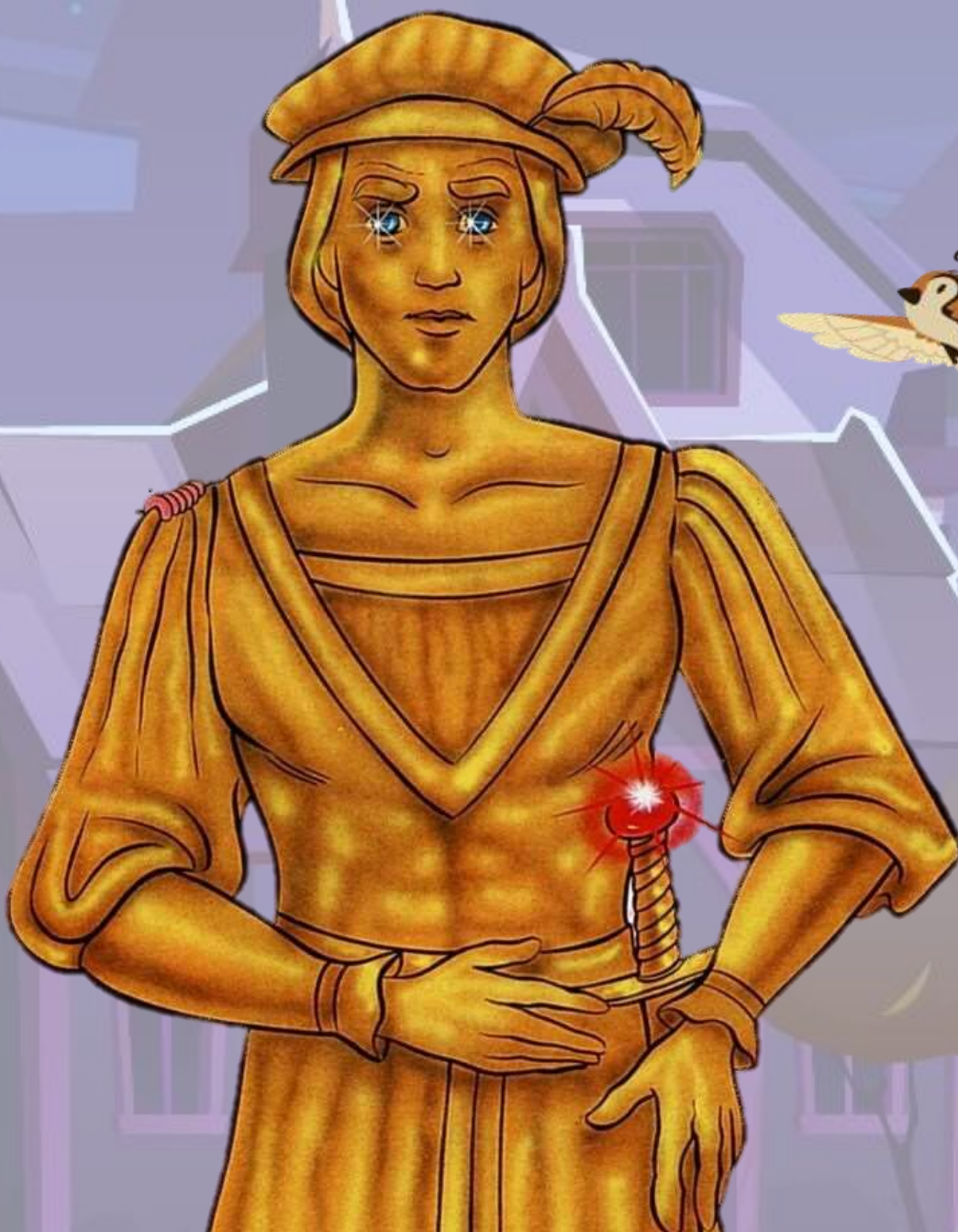

‘Vanaand gaan ek na Egipte,’ het die Swaeltjie gesê, en hy was vol opgewondenheid oor die vooruitsig. Hy het al die openbare monumente besoek en lank bo-op die kerktoring gesit. Waar hy ook al gegaan het, het die Mossies getjilp en vir mekaar gesê: ‘Wat ’n voortreflike vreemdeling!’ en hy het homself baie geniet.

Toe die maan opkom, het hy teruggevlieg na die Gelukkige Prins. 'Het jy enige opdragte vir Egipte?' het hy uitgeroep, 'Ek is op die punt om te vertrek.'

'Swaeltjie, Swaeltjie, kleine Swaeltjie,' het die Prins gesê, 'sal jy nie nog een nag by my bly nie?'

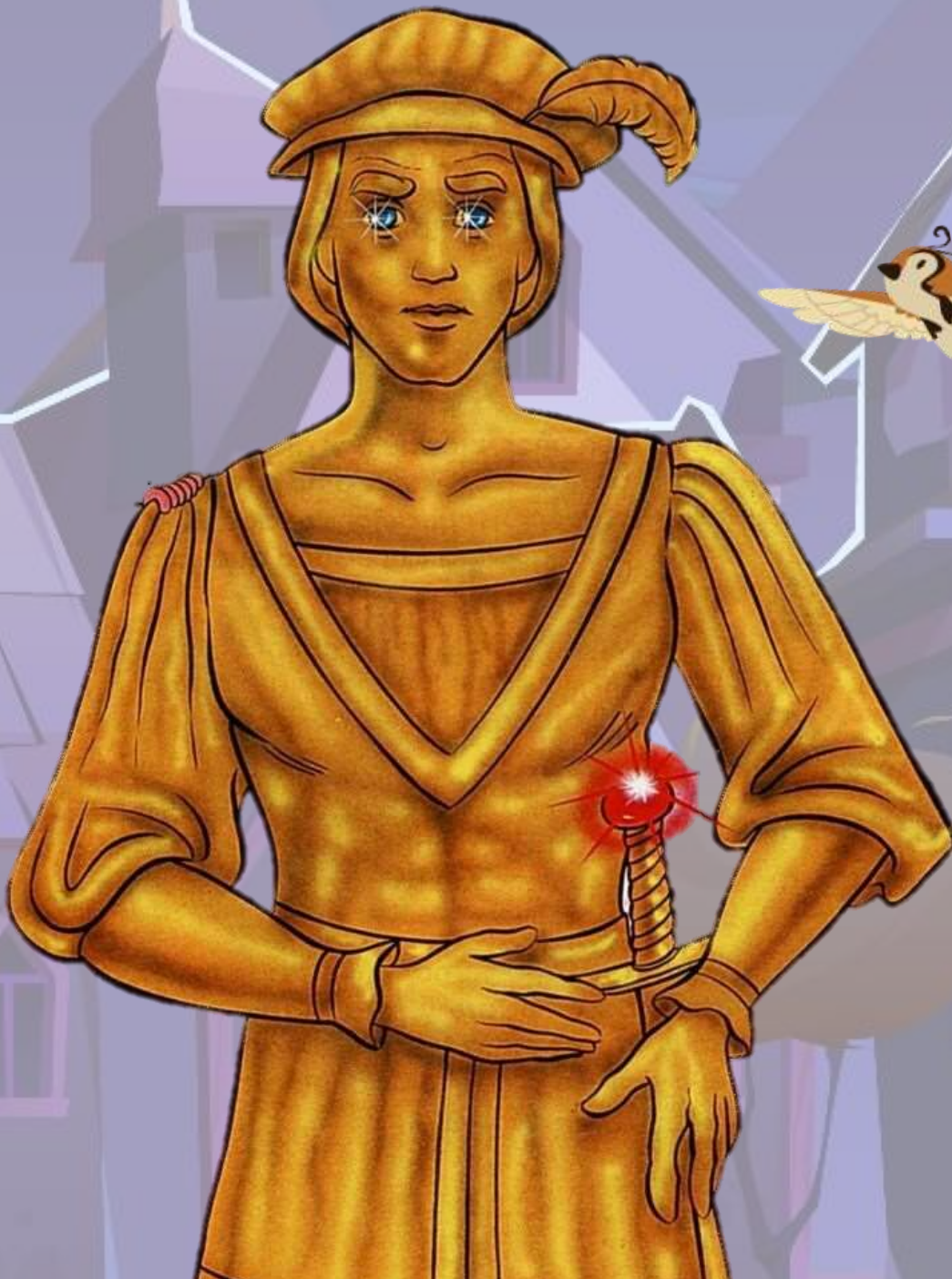
‘Ek word in Egipte verwag,’ het die Swaeltjie geantwoord.
‘Môre sal my vriende na die Tweede plek vlieg. Die seekoei
lê daar tussen die biesies, en op ’n groot graniettroon sit die
God Memnon. Die hele nag kyk hy na die sterre, en
wanneer die môrester skyn, uiter hy een kreet van
blydschap, en dan is hy stil.’

Teen middag kom die geel leeus af na die waterkant om te drink. Hulle oë is soos groen berille, en hul gebrul is harder as die gebrul van die katarak.'

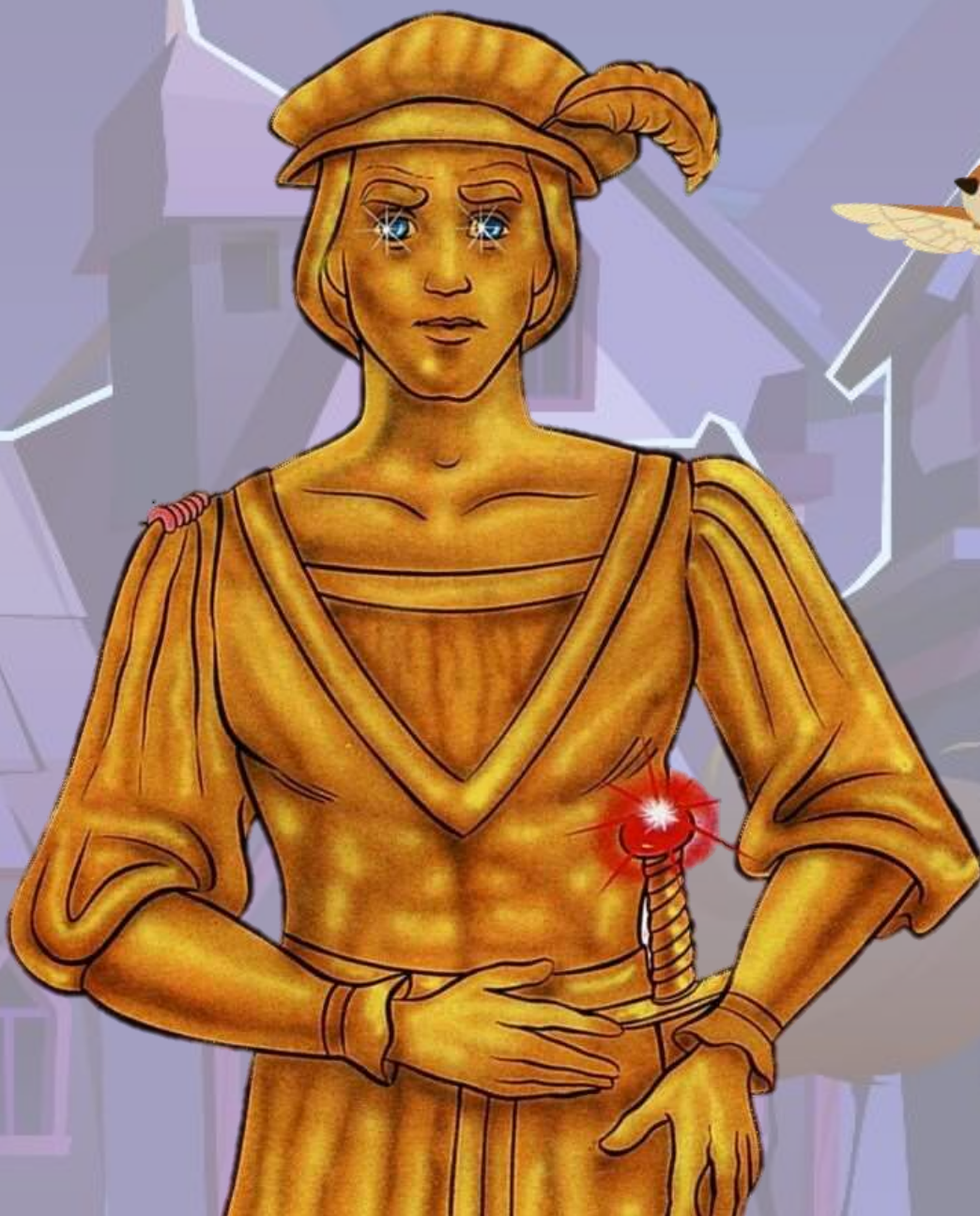
‘Swaeltjie, Swaeltjie, kleine Swaeltjie,’ het die Prins gesê,
‘ver weg aan die ander kant van die stad sien ek ’n jong man
in ’n solderkamer. Hy leun oor ’n lessenaar wat met papiere
bedek is, en in ’n glas langs hom is daar ’n bossie verdorde
viooltjies.’

Sy hare is bruin en krullerig, en sy lippe is rooi soos 'n granaat, en hy het groot, droomrige oë. Hy probeer 'n toneelstuk klaarmaak vir die Direkteur van die Teater, maar dit is te koud om verder te skryf. Daar is geen vuur in die kaggel nie, en honger het hom flou gemaak.'

‘Ek sal nog een nag by jou bly,’ het die Swaeltjie gesê, wat regtig ’n goeie hart gehad het. ‘Moet ek vir hom nog ’n robyn neem?’

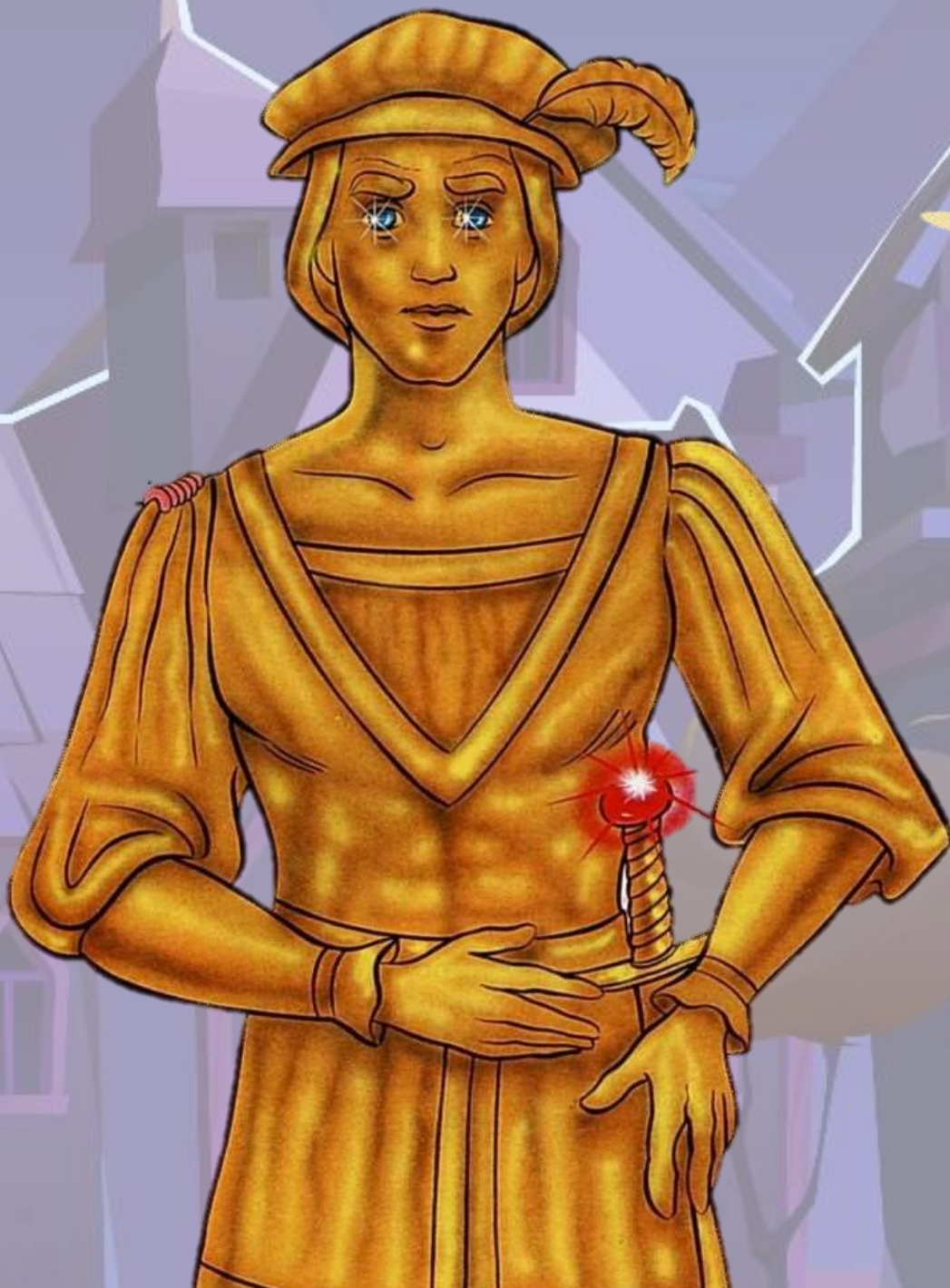

“Ag nee! Ek het nou geen robyne oor nie,” het die Prins gesê. “My oë is al wat ek nog oor het. Hulle is van seldsame saffiere gemaak, wat duisend jaar gelede uit Indië gebring is. Trek een van hulle uit en neem dit vir hom. Hy sal dit aan die juwelier verkoop, en kos en brandhout koop, en sy toneelstuk kan klaarmaak.”

‘Liewe Prins,’ het die Swaeltjie gesê, ‘ek kan dit nie doen nie,’ en hy het begin huil.

‘Swaeltjie, Swaeltjie, kleine Swaeltjie,’ het die Prins gesê, ‘doen soos ek jou beveel.’

Toe het die Swaeltjie die Prins se oog uitgepluk en na die student se solderkamer gevlieg. Dit was maklik genoeg om in te kom, want daar was 'n gat in die dak. Deur dit het hy ingeskiet en in die kamer beland. Die jong man het sy kop in sy hande begrawe gehad, en daarom het hy nie die gefladder van die voël se vlerke gehoor nie. Toe hy opkyk, het hy die pragtige saffier op die verdorde viooltjies gevind.

‘Ek begin om waardeer te word,’ het hy uitgeroep, ‘dit is van een of ander groot bewonderaar. Nou kan ek my toneelstuk klaarmaak,’ en hy het heel gelukkig gelyk.

Die volgende dag het die Swaeltjie na die hawe gevlieg. Hy het op die mas van 'n groot skip gesit en gekyk hoe die matrose groot kiste met toue uit die ruim trek. 'Skuif 'n-hoy!' het hulle geskreeu elke keer as 'n kis opgekom het.

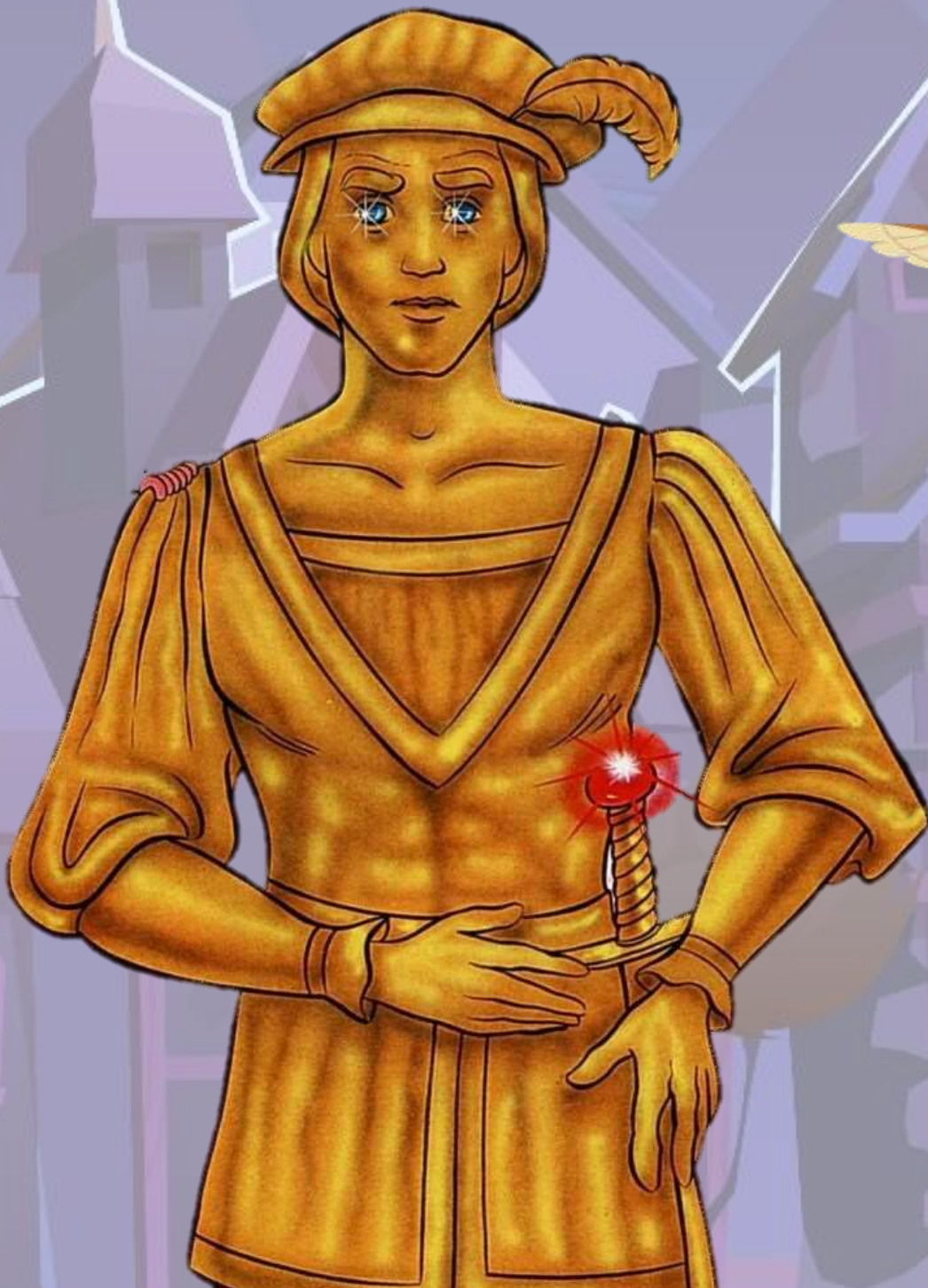
‘Ek gaan na Egipte!’ het die Swaeltjie uitgeroep, maar niemand het omgee nie, en toe die maan opkom, het hy teruggevlieg na die Gelukkige Prins.

‘Ek het gekom om vir jou totsiens te sê,’ het hy uitgeroep.

‘Swaelkje, Swaelkje, kleine Swaelkje,’ het die Prins gesê,
‘sal jy nie nog een nag by my bly nie?’

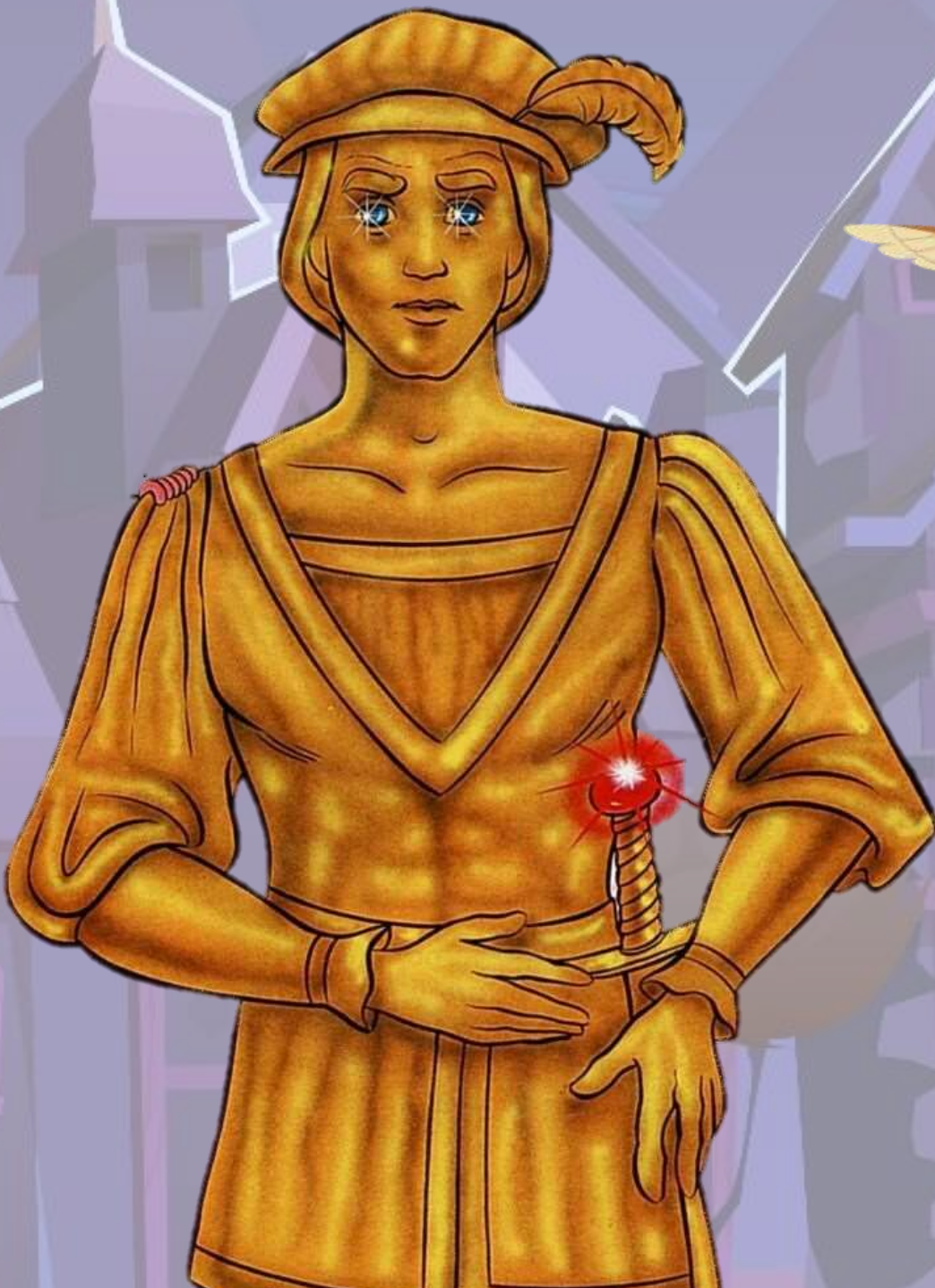
‘Dit is winter,’ het die Swaelkje geantwoord, ‘en die koue
sneeu sal binnekort hier wees.’

In Egipte is die son warm op die groen palmboomblare, en die krokodille lê in die modder en kyk lui om hulle rond. My metgeselle bou 'n nes in die Tempel van Baalbek, en die pienk en wit duiwe kyk vir hulle en koer vir mekaar.

Liewe Prins, ek moet jou verlaat, maar ek sal jou nooit vergeet nie, en volgende lente sal ek vir jou twee pragtige juwele terugbring in die plek van dié wat jy weggee het. Die robyn sal rooiër wees as 'n rooi roos, en die saffier sal so blou wees soos die groot see.'

‘Op die plein daar onder,’ het die Gelukkige Prins gesê, ‘staan daar ’n klein vuurhoutjemeisie. Sy het haar vuurhoutjies in die sloot laat val, en hulle is almal bederf. Haar pa sal haar slaan as sy nie geld huis toe bring nie, en sy huil. Sy het geen skoene of kouse nie, en haar kop is kaal.’

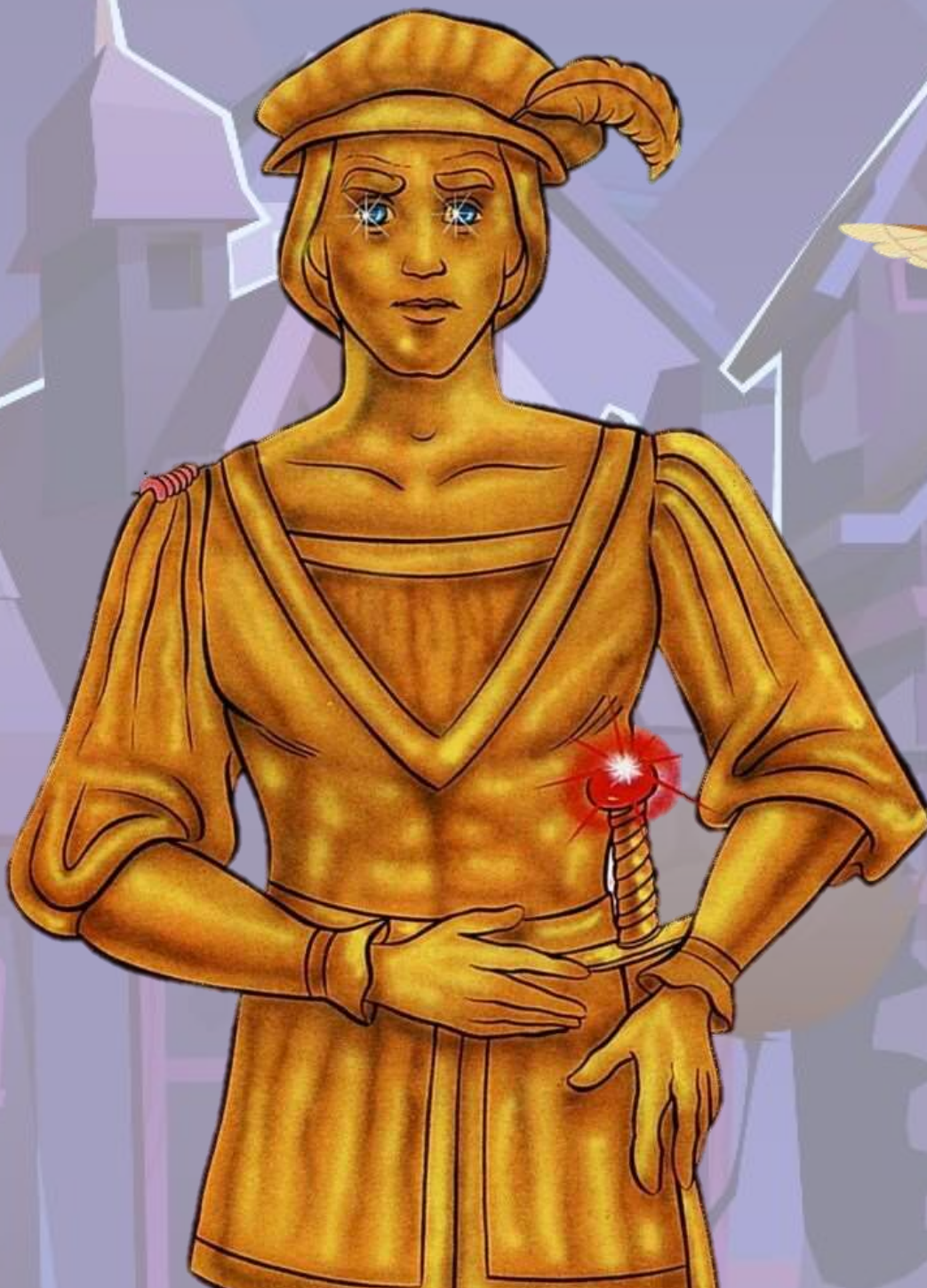

“Pluk my ander oog uit, en gee dit vir haar, dan sal haar pa haar nie slaan nie,” het die Prins gesê.

‘Ek sal nog een nag by jou bly,’ het die Swaeltjie gesê, ‘maar ek kan nie jou oog uitpluk nie. Dan sal jy heeltemal blind wees.’

‘Swaeltjie, Swaeltjie, kleine Swaeltjie,’ het die Prins gesê, ‘doen soos ek jou beveel.’

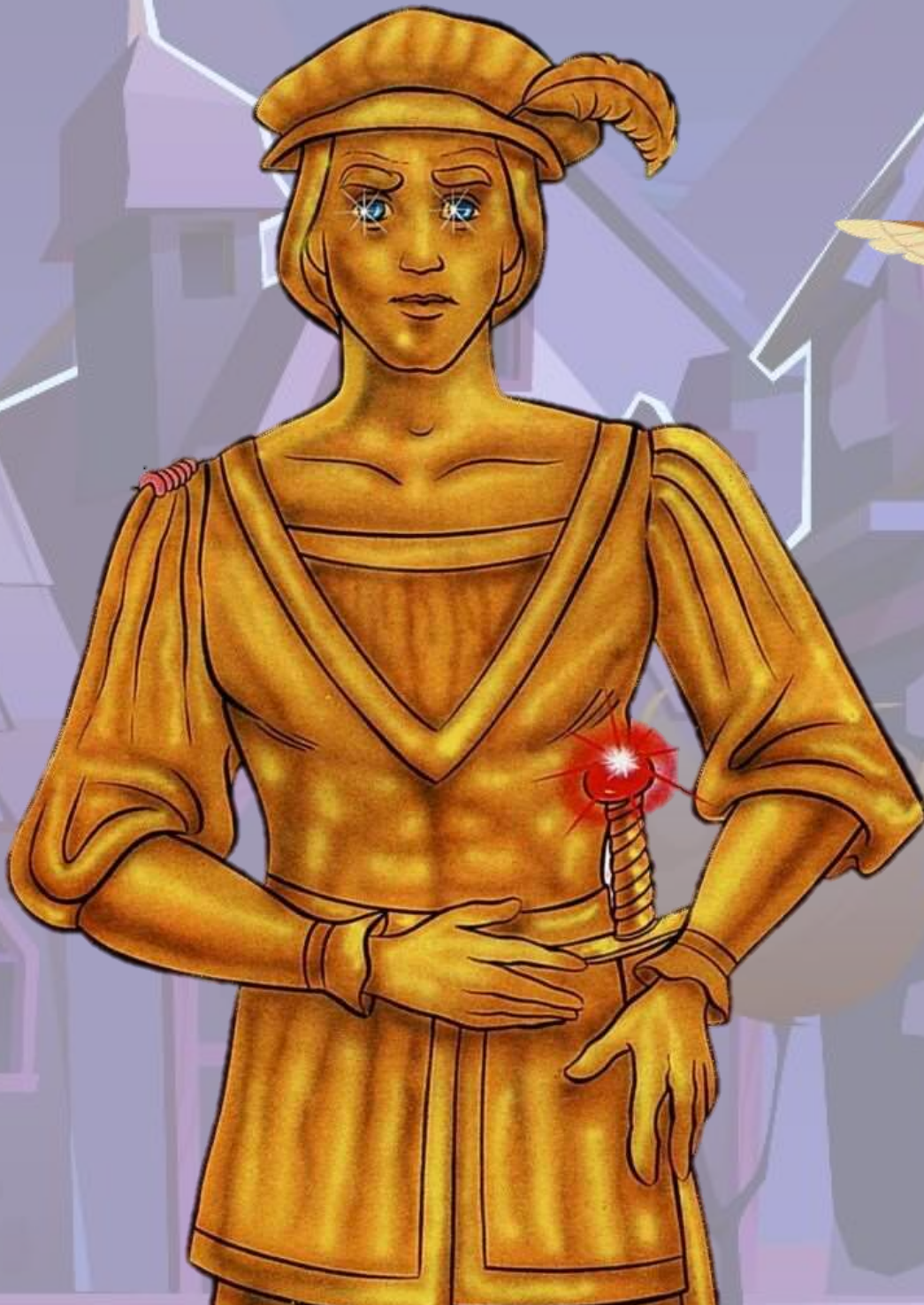
Toe het hy die Prins se ander oog uitgepluk en daarmee afgepyl. Hy het oor die vuurhoutjiemeisie gesweef en die juweel in haar handpalm ingeglip. 'Wat 'n pragtige stukkie glas,' het die klein dogtertjie uitgeroep, en sy het laggend huis toe gehardloop.

Toe het die Swaeltjie teruggekom na die Prins. 'Jy is nou blind,' het hy gesê, 'so ek sal altyd by jou bly.'

'Nee, klein Swaeltjie,' het die arme Prins gesê, 'jy moet weggaan na Egipte.'

'Ek sal altyd by jou bly,' het die Swaeltjie gesê, en hy het by die Prins se voete geslaap.

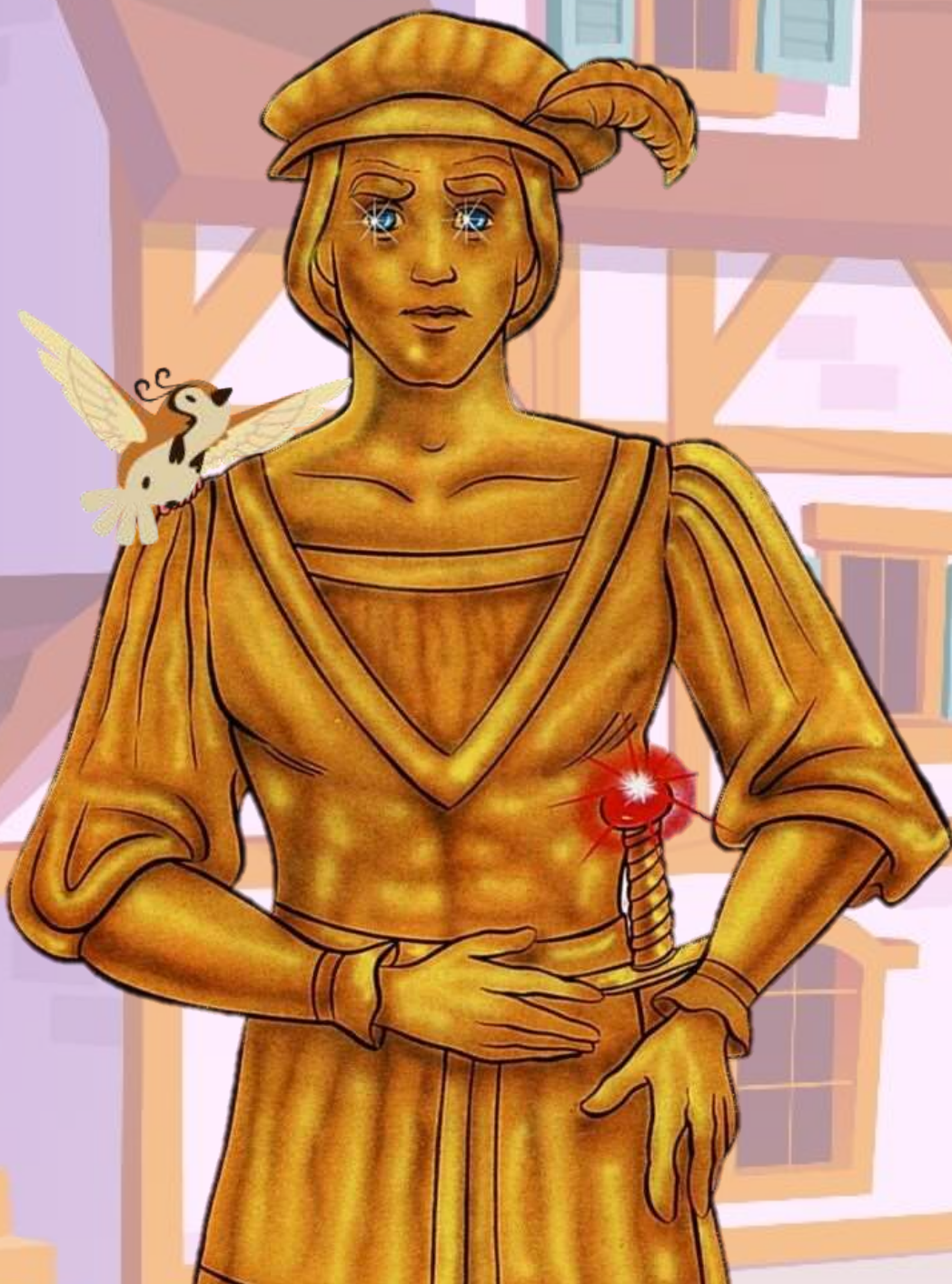
Die volgende dag het hy op die Prins se skouer gesit en vir hom stories vertel van wat hy in vreemde lande gesien het. Hy het vir hom vertel van die rooi ibisse, wat in lang rye op die oewer van die Nyl staan en goue visse met hul snawels vang; van die Sfinks, wat so oud soos die wêreld self is, in die woestyn woon en alles weet; van die handelaars, wat stadig langs hul kamele loop en amberkrale in hul hande dra;

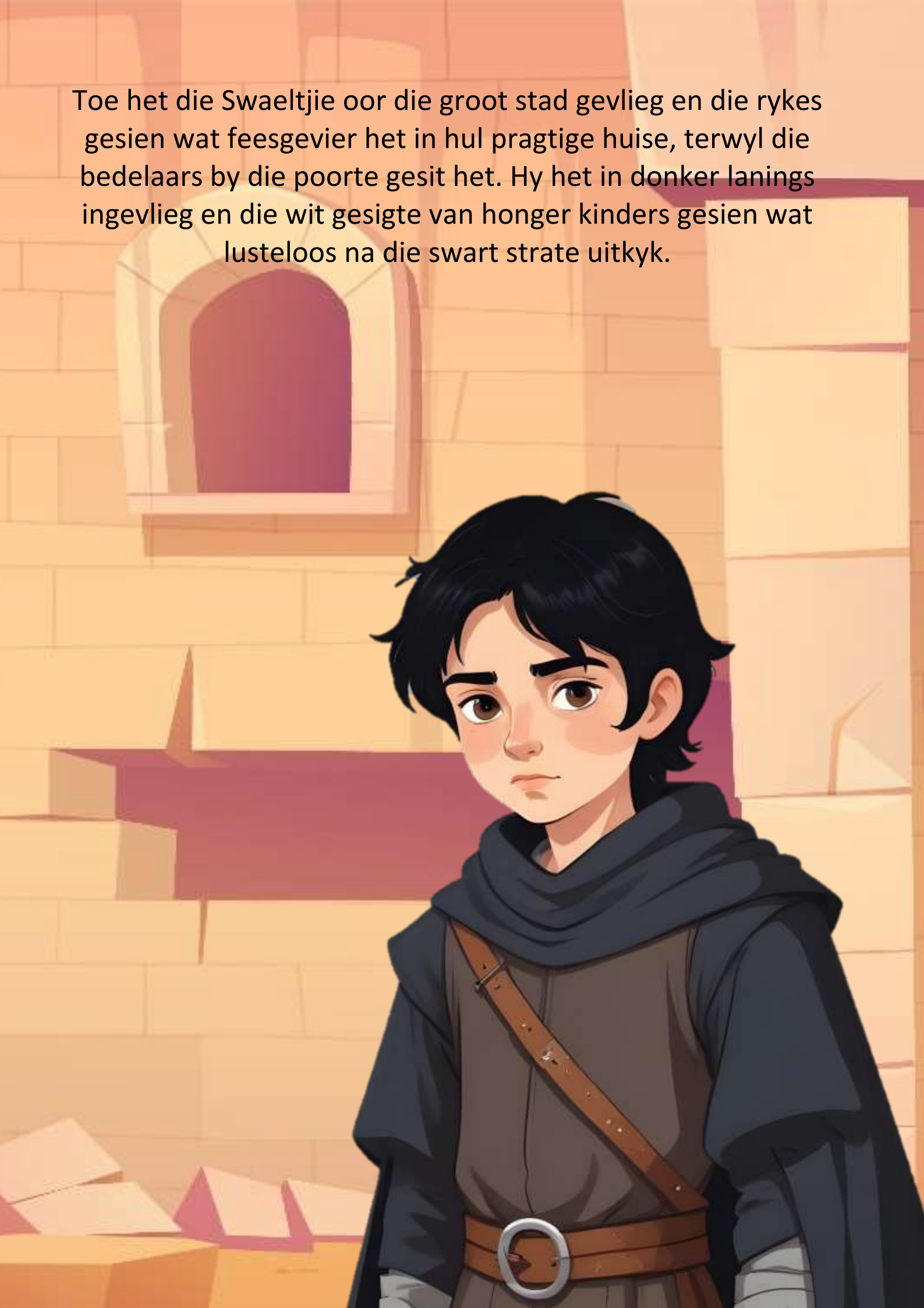
van die Koning van die Berge van die Maan, van die groot
groen slang wat in 'n palmboom slaap en wat twintig
priesters het wat dit met heuningkoeke voer, en van die
pygmeë wat oor 'n groot meer op groot plat blare vaar en
altyd in oorlog is met die skoenlappers.

‘Liewe klein Swaeltjie,’ het die Prins gesê, ‘jy vertel my van wonderlike dinge, maar meer wonderlik as enigiets anders is die lyding van mans en vroue. Daar is geen Misterie so groot soos Ellende nie. Vlieg oor my stad, klein Swaeltjie, en vertel my wat jy daar sien.’

Toe het die Swaeltjie oor die groot stad gevlieg en die rykes gesien wat feesgevier het in hul pragtige huise, terwyl die bedelaars by die poorte gesit het. Hy het in donker lanings ingevlieg en die wit gesigte van honger kinders gesien wat lusteloos na die swart strate uitkyk.

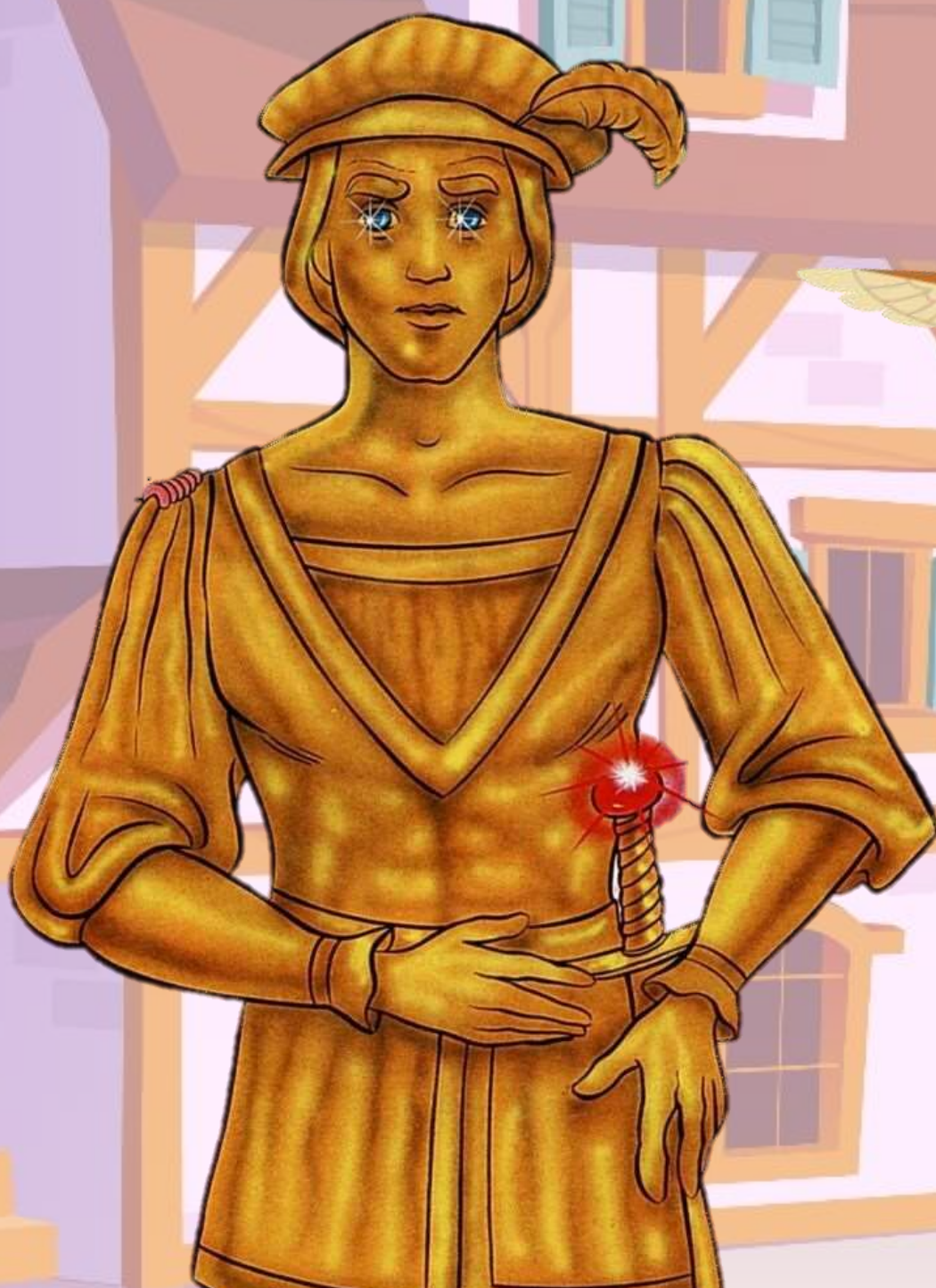

Onder die boog van 'n brug het twee klein seuns in mekaar se arms gelê om hulself warm te hou. 'Ons is so honger!' het hulle gesê. 'Julle mag nie hier lê nie,' het die Wager geskree, en hulle het in die reën verdwyn.

Toe het hy terug gevlieg en vir die Prins vertel wat hy gesien het.

‘Ek is bedek met fyn goud,’ het die Prins gesê, ‘jy moet dit blaar vir blaar afhaal en dit aan my armes gee; die lewendes dink altyd dat goud hulle gelukkig kan maak.’

Blaar na blaar van die fyn goud het die Swaeltjie afgepluk, totdat die Gelukkige Prins heeltemal dof en grys gelyk het. Blaar na blaar van die fyn goud het hy na die armes gebring, en die kinders se gesigte het rooier geword, en hulle het gelag en speletjies in die straat gespeel. 'Ons het nou brood!' het hulle uitgeroep.

Toe het die sneeu gekom, en ná die sneeu het die ryp gekom. Die strate het gelyk asof hulle van silwer gemaak was, dit was so helder en glinsterend. Lang ysriwwe, soos kristaldolke, het van die dakke van die huise afgehang. Almal het in pelsklere rondgeloop, en die seuntjies het skarlakenrooi kappies gedra en op die ys geskaats.

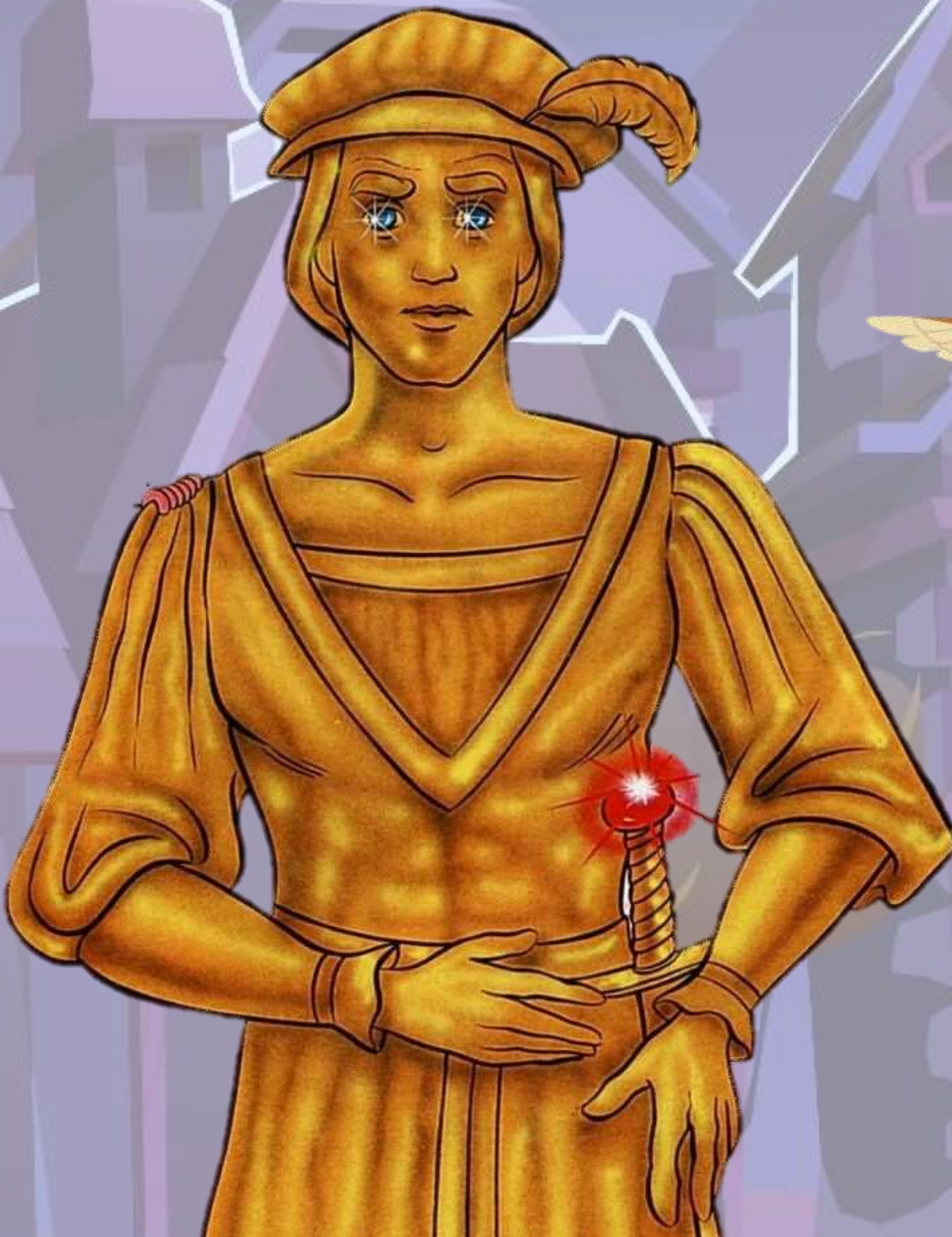

Die arme klein Swaeltjie het ouer en kouer geword, maar hy wou nie die Prins verlaat nie, hy het hom te lief gehad. Hy het krummels buite die bakker se deur opgetel wanneer die bakker nie gekyk het nie, en probeer om homself warm te hou deur sy vlerke te klap.

Maar uiteindelik het hy beseef dat hy op die punt was om te sterf. Hy het net genoeg krag gehad om nog een keer na die Prins se skouer toe te vlieg. 'Totsiens, liewe Prins!' het hy gemompel, 'sal jy my toelaat om jou hand te soen?'

'Ek is bly dat jy uiteindelik na Egipte gaan, klein Swaeltjie,' het die Prins gesê, 'jy het te lank hier gebly, maar jy moet my op die lippe soen, want ek het jou lief.'

‘Dit is nie na Egipte wat ek gaan nie,’ het die Swaeltjie gesê.
‘Ek gaan na die Huis van die Dood. Dood is die broer van
Slaap, is hy nie?’

En hy het die Gelukkige Prins op die lippe gesoen en het
dood neergeval by sy voete.
Op daardie oomblik het daar ’n vreemde kraak binne die
standbeeld geklink, asof iets gebreek het.

Die waarheid is dat die loodhart middeldeur gebreek het.
Dit was beslis 'n verskriklik harde ryp.

Vroeg die volgende oggend het die burgemeester in geselskap met die stadsraadslede op die plein hieronder gestap toe hulle by die kolom verby is, hy kyk op na die standbeeld. 'Liewe aarde! Hoe armoedig lyk die Gelukkige Prins!' het hy gesê.

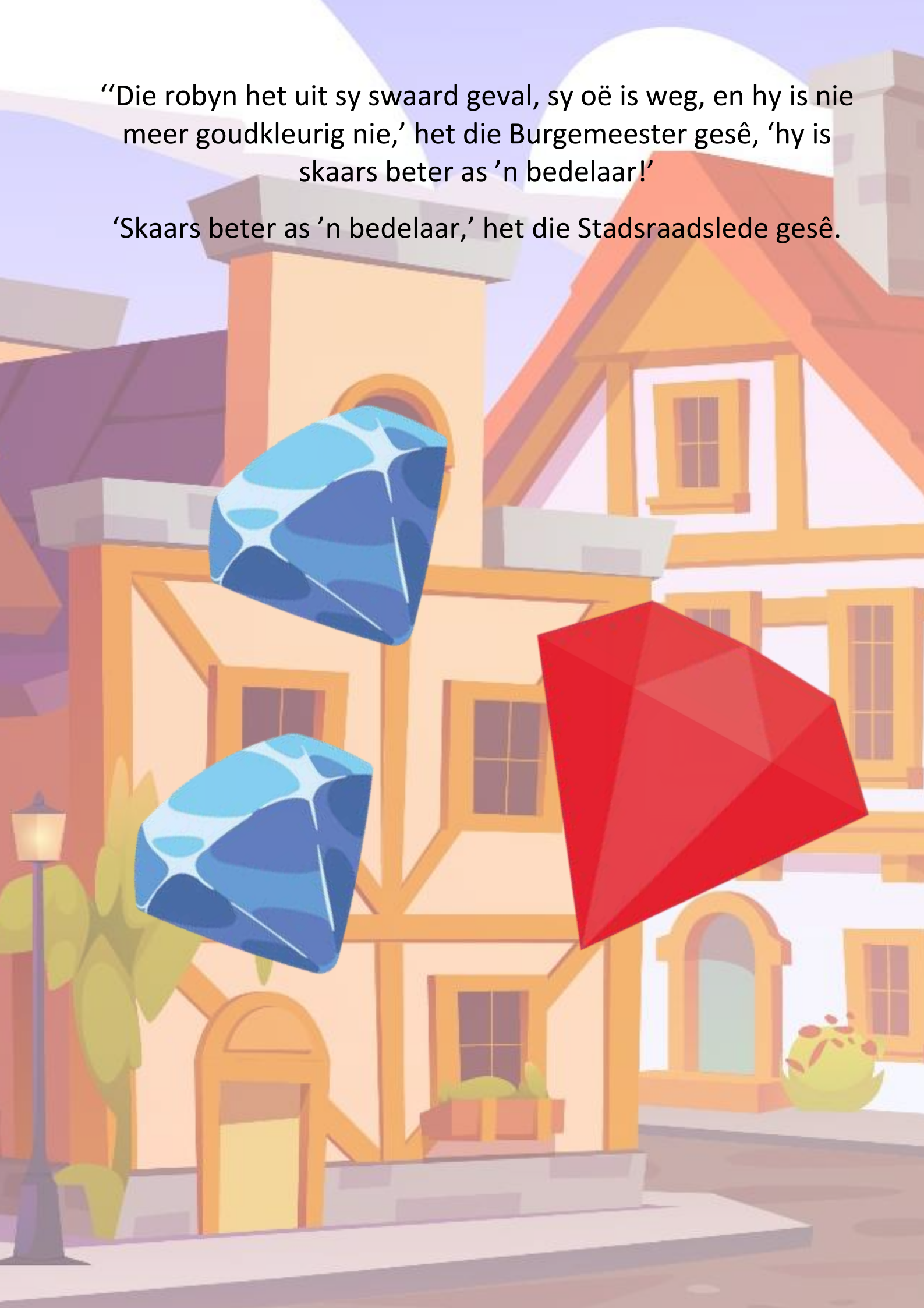

'Hoe armoedig!' roep die Stadsraadslede, wat altyd met die Burgemeester saamgestem het, en hulle het opgegaan om daarna te kyk.

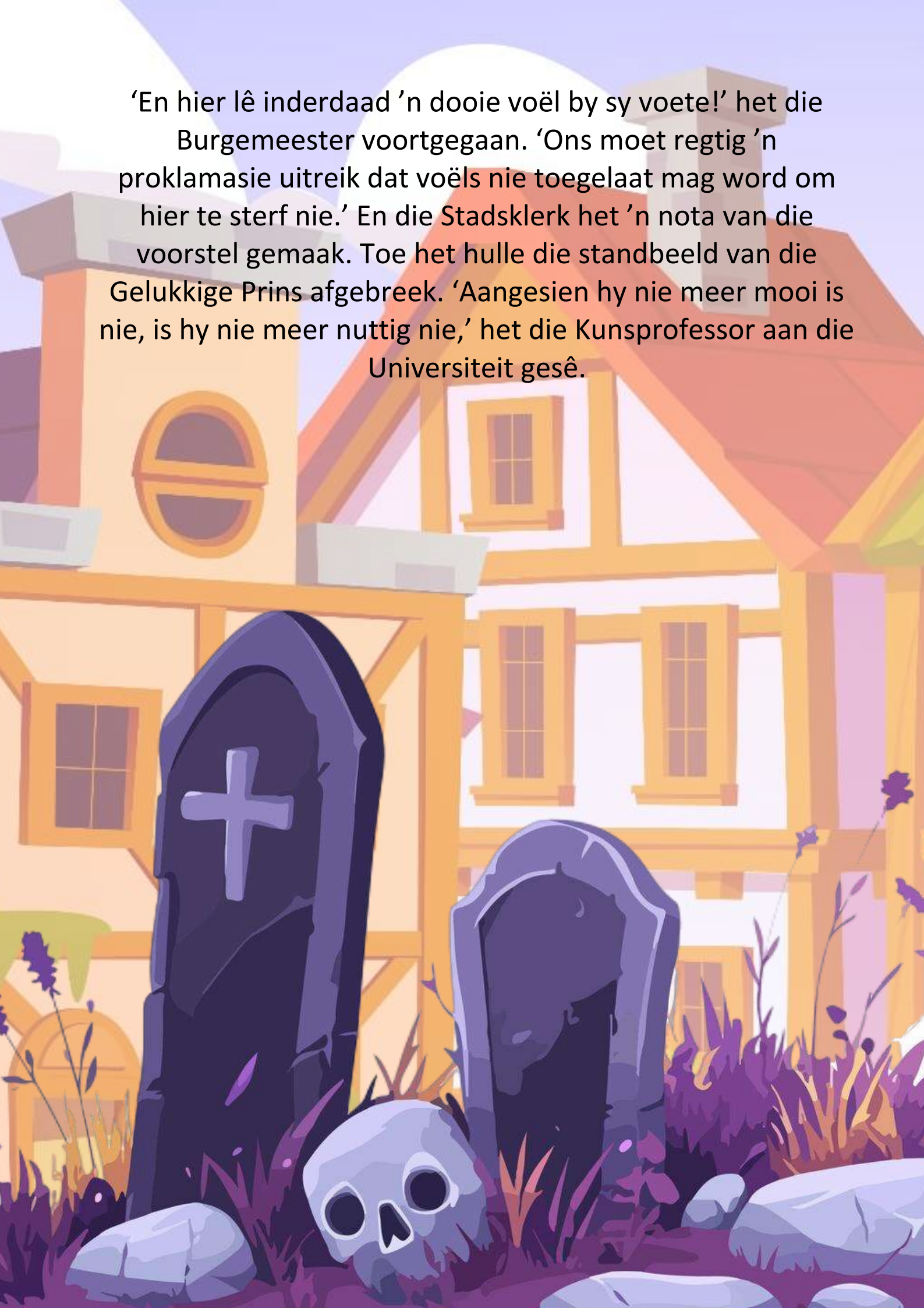

“Die robyn het uit sy swaard geval, sy oë is weg, en hy is nie meer goudkleurig nie,” het die Burgemeester gesê, “hy is skaars beter as ’n bedelaar!”

‘Skaars beter as ’n bedelaar,’ het die Stadsraadslede gesê.

‘En hier lê inderdaad ’n dooie voël by sy voete!’ het die Burgemeester voortgegaan. ‘Ons moet regtig ’n proklamasie uitreik dat voëls nie toegelaat mag word om hier te sterf nie.’ En die Stadsklerk het ’n nota van die voorstel gemaak. Toe het hulle die standbeeld van die Gelukkige Prins afgebreek. ‘Aangesien hy nie meer mooi is nie, is hy nie meer nuttig nie,’ het die Kunsprofessor aan die Universiteit gesê.

A stone fire pit with a fire burning inside. The fire is bright orange and yellow, with flames rising from a bed of glowing red and orange embers. The fire pit is constructed from grey, irregularly shaped stones, some of which are cracked and broken. The background is a light, hazy grey.

Th Toe het hulle die standbeeld in 'n oond gesmelt, en die Burgemeester het 'n vergadering van die Raad gehou om te besluit wat met die metaal gedoen moet word. 'Ons moet natuurlik 'n ander standbeeld hê,' het hy gesê, 'en dit sal 'n standbeeld van myself wees.'

'Van myself,' het elkeen van die Stadsraadslede gesê, en hulle het begin stry. Toe ek laas van hulle gehoor het, was hulle steeds aan die stry.

‘Wat ’n vreemde ding!’ het die voorman van die werkers by die gieterij gesê. ‘Hierdie gebreekte loodhart wil nie in die oond smelt nie. Ons sal dit moet weggooi,’ en so het hulle dit op ’n ashoop gegooi, waar die dooie Swaeltjie ook gelê het.

“Bring vir My die twee kosbaarste dinge in die stad,’ het God vir een van Sy engele gesê. En die Engel het vir Hom die loodhart en die dooie voël gebring.

"Jy het reg gekies," het God gesê, "want in my tuin van die Paradys sal hierdie klein voëltjie vir ewig sing, en in my goue stad sal die Gelukkige Prins My loof."

The background features a stylized, colorful illustration of a castle with multiple towers and red-tiled roofs. The castle is set in a landscape with green hills and a blue sky with soft, white clouds. A single bird is visible in the upper right corner. In the foreground, there is a wooden fence. Overlaid on the castle is a logo consisting of a lightbulb with a rainbow-colored filament and a base that resembles a circuit board. Below the lightbulb, the word "THINK" is written in large, blue, sans-serif capital letters. Underneath "THINK", the words "DIGITAL ACADEMY" are written in a smaller, grey, sans-serif font.

THINK
DIGITAL ACADEMY